

fete for at være ganske uberettigede til at frem-
 sætte en saadan Fordring, og denne Paastand
 vil blive gjort gjældende mod os med Kronens
 Prærogativs, med de andre Landsdeles In-
 teressers hele Styrke, understøttet af alle de
 Elementer her i Landet, som ere mindre vel
 fornøiede med den hidtilværende Tingenes Til-
 stand og Orden. Om man da kan staae imod
 en saadan Fordring, det maa jeg henstille til
 de Mand, som bedre kjende Forholdet i Landet
 end jeg; de maae paatage sig Ansvar for
 Modstanden til den Tid. Jeg troer, at man
 vil bukke under, jeg for mit Vedkommende er-
 kjender, at jeg ikke vil gjøre den mindste Mod-
 stand; jeg vil, hvis dette Forslag gaar igjen-
 nem, ansee det for givet, at vi vende tilbage
 til Absolutismen i Fællesanliggen-
 der. Det er min aldeles bestemte Overbeviis-
 ning, og jeg skal, hvis det bliver Lov, ikke
 gjøre den allermindste Modstand mod en saa-
 dan Virkning. Jeg har i sin Tid, under vor
 tidligere Regjeringsform, gjort hvad der stod
 i min ringe Evne for at virke til en legal,
 en fra Regjeringen udgaende Udvikling af
 Forholdene, og til at man derimod skulde af-
 holde sig fra en Overfæring af den historiske
 Traad; jeg havde en stor Frygt derfor, for-
 nemmelig for den Reactionsperiode, som gjerne
 følger oven paa et saadant Skridt, og den
 politiske Demoralisation, som er det sørgeligste
 Phænomen under en saadan Reactionsperiode.
 Men efterat vi nu engang have faaet folke-
 lig Indflydelse i Fællesanliggender, troer jeg
 ikke, at vi bør gjøre noget Skridt, hvorved
 den kan slippe os ud af Hænderne. Man kan
 vel sige: ja, men der er jo i andre Landsdele
 yttret Duffe om Absolutisme i Fællesanliggen-
 der, det gjenlyder til os fra Holsteen, de ud-
 bryde der i høitklingende Lovtaler om den
 Lykke og Velstguelse, som herskede her i Landet
 i Absolutismens Tid. Men disse Lovtaler ere
 ubegrundede. Jeg skal tillade mig at sætte
 eet enkelt Vidnesbyrd mod dem, et Vidnesbyrd
 i en fortrolig Skrivelse fra en af Nordens
 dybeste og meest ophøiede Mænd, fra den
 svenske Historieforfatter Gejer. Jeg skal tillade
 mig med den ærede Formands Tilladelse at
 henvisse til nogle saa Ord, hvori han udtaler

sig om vore tidligere Forhold, idet han siger
 om Kong Frederik den Sjette: „mere elsket
 har neppe nogen Regent været, blot igjennem
 den væsentlige Egenkab at være en ærlig
 Mand. I hans Person er den danske Gnev-
 vælde vistnok den meest faderlige paa Jorden;
 men imidlertid skulde det vel kunne paavises,
 at denne Gnevælde er en endnu mere gjennemgri-
 bende Aarsag til politisk Svaghed i dette Rige
 end dets Indskrænkning baade i Størrelse og
 Folkemængde“. Jeg troer ikke, at der behøver
 videre at vales ved dette Punct, da jeg jo
 aldrig har kunnet tvivle om, at den ærede
 Forslagsstiller ikke vilde føre os dertil, og,
 da jeg er forvisset om, at den hele Udviklings-
 gang ikke finder Anklang her i Salen, skjøndt
 den jo paa ingen Maade vilde være uforenelig
 med den forbeholdte temmelig store Frihed i de
 enkelte Landsdele, men tværtimod vilde være
 den letteste Maade at styre Regjeringens For-
 hold paa ved Siden af disse forskjellige For-
 fatninger. Navnlig for de ærede Ministre,
 som have Fællesanliggenderne, vil det aaben-
 bart være den beqvemeste og meest praktiske
 Maade at styre Anliggenderne paa; men jeg
 anseer det saa langt fra at være til Lan-
 dets sande og virkelige Gavn, at jeg troer,
 at vi skulle vogte os for at lægge en Bro,
 som kunde føre os dertil, og jeg har derfor i
 nærværende Dieblit; skjøndt ikke uden megen
 Overvindelse, talt imod en Tingenes Tilstand
 for Fremtiden, hvis gode Sider jeg selv ofte
 har havt Leilighed til at erkjende, men som
 jeg dog ikke desto mindre anseer det for min
 Pligt at fraraade at gaae ind paa; thi vi
 kunne vanskelig forudsee, hvorhen den kan føre.

S. Sage: Jeg troer, den ærede Ordsfø-
 rer og den ærede Rigsdagsmand for Kjøben-
 havns Amts 1ste Valgkreds (Hall) have Ret
 deri, at vi ikke binde den fremtidige Forsam-
 ling, der endelig skal give sit Samtykke til,
 at Grundlovsbestemmelserne træde i Kraft.
 Den har fuldkommen frie Hænder. Men jeg
 troer, at efter den hele Forhandlings Gang,
 efterat Spørgsmaalet om at faae Indflydelse
 paa Fællesforfatningen har været opstillet, at
 vi paadrage os et stort Ansvar ved nu at